

דוד רוקח : ירושלים 1968

את שואלת למנין השערים
בירושלים. אני מונה שבעה
שערים פרוזים למענה, ארבעה
שערים חסומים למעני, שער
של זהב למשיח המתמהמה

ב

בפענוח אותיות
הבוערות על אבן קרה
תחקרי את שפת החשך
ואת שפת הצללים. קפואה
בתפלה כמו זית גבן
בחפושית אחר מפתחות
אבדם אליהם בנחל קדרון

ג

קרץ מאדמת אבן
מבדידות הגודרת עיר זו
בה עצבותם של מובסים
כרעלה על פני נשים
בה נרות נשמה
אינם כבים לעולם
אני חופר בזמן הבנוי
בחומות מתחת לחומות